

INGRID HEDSTRÖM

Flickorna
i Villette

ALFABETA

Händelserna i denna bok utspelas i
Villette-sur-Meuse, en belgisk stad som inte finns i verkligheten.
För att placera min fiktiva stad längs floden Meuse någonstans mellan
Namur och Dinant har jag tagit mig vissa friheter med geografi, topografi
och geologi i denna del av Belgien. Även händelser och personer i denna
stad är helt fiktiva, och alla eventuella likheter med verkliga
personer och händelser helt oavsiktliga.

Ingrid Hedström

Nyfiken på mer?
Titta in på www.alfabeta.se
eller skicka ett vykort, fax eller e-post till
Alfabeta Bokförlag AB, Box 4284, 102 66 Stockholm,
fax 08-643 24 31, e-post info@alfabeta.se
så får du vår katalog.

Copyright © 2009 Ingrid Hedström
Alfabeta Bokförlag AB, Stockholm
Omslag: Dick Aschenbrenner
Tryckt i Tyskland 2009
ISBN 978-91-501-0873-6

PROLOG

April 1943

Uccle

Han hatade Simone. Han kände hatet strömma genom kroppen som ett svart och frätande gift i blodomloppet när han såg henne sitta vid det öppna fönstret, som vanligt böjd över sin gröna anteckningsbok så att det ljusa håret dolde ansiktet som en silkeslen gardin. Nej, det var ju inte så han skulle tänka. Han skulle inte tänka på hur hennes hår doftade eller hur hennes bröst stramade mot den urväxta klänningen eller hur hon alltid hade bläckfläckar på sina starka små händer. Han skulle tänka på hur mycket han hatade henne.

Hon tittade upp och såg honom stå på gatan. Till hans förvåning vinkade hon åt honom och log som om inget hade hänt, log det där leendet som lockade fram skrattgropen i vänster kind så tydligt att man fick lust att känna på den med lillfingret. Precis som om ingenting hade hänt. Precis som om hon inte förstod att han hatade henne nu.

Hon visste inte vad hon kastat bort. Hon skulle ha blivit hans Jenny, men nu tänkte han i stället bara på att han ville skada henne och att han kunde göra det om han fick lust. Han visste vad hon och Renée höll på med. En gång på spårvagnen hade han sett Renée sätta sig bredvid en tysk officer och i smyg byta ut hans portfölj. Och när han bläddrade i Simones gröna anteckningsbok för att se om hon skrev något om honom hade han sett att hon an-

tecknade vilka som besökte hans far. Mitt bland de matematiska problemen som hon av någon obegriplig anledning jämt höll på med hade hon noggrant antecknat datum och namn och tider. Hon måste lämna rapporter om det till någon.

Om han avslöjade henne – men han hade inte bestämt sig för att göra det, det var bara en tänkbar möjlighet som fick honom att glöda inifrån av angenäm maktkänsla – skulle hon säkert förhöras av Gestapo. Tanken på vad Gestapo skulle göra med Simone fick det att hetta i ljumskarna och han kände att han blev hård där nere, en förbjuden känsla som hörde samman med straff och smuts, med hans fars käpp och källaren där han brukade bli inlåst när han var liten. Det var Simones fel att han kände så här och hon borde straffas för det. Om han berättade vad han visste skulle tyskarna straffa henne, fast i själva verket skulle det vara han som gjorde det. Kanske skulle hon dö.

Hans far avskydde hela Simones familj och såg hans vänskap med henne som bara ännu ett bevis på vilken värdelös odugling han var. Simones far var en av notarierna som förra året hade vägrat sköta försäljningen av judarnas egendom, något som hans egen far orerat om i timmar med sina gäster. De kom som vanligt fram till att förfallet för ordning och moral hade börjat när arbetarna fick rösträtt efter förra kriget. Han var ganska trött på att höra det, men kanske hade de rätt. Han visste inte längre vad han tyckte. I hans universum hade fadern hittills varit den hatade tyrannen och Simone den frälsande ljusgestalten, men i den nya värld som uppstått när han bestämt sig för att hata Simone kanske hans far skulle inta en annan plats. Han föreställde sig hur han skulle berätta för fadern om Simone och Renée och hur fadern äntligen skulle se på honom med stolthet och gillande.

– Jag visste det, min son, skulle han säga, jag visste att du skul-

le välja rätt väg till slut. Nu har du visat att du är en man och en sann patriot.

Sedan skulle de tillsammans gå och avslöja Simone och hennes anhang. Han skulle känna en kärv manlig sorg över hennes öde ibland när han tänkte på vad hon en gång betytt för honom, men han skulle se det som ett nödvändigt offer, ett sådant som män måste göra ibland. Hettan i ljumskarna och styvheten där nere försökte han tänka bort, den störde de nobla bilder han försökte mana fram i sitt inre. Men de förbjudna känslorna hade blivit för pockande för att trängas undan. Om hans far inte var hemma kanske han skulle våga gå ner i källaren och göra det som man inte fick göra med sig själv. Han skulle tänka på Simone hos Gestapo under tiden.

Han tittade upp mot fönstret. Nu stod också Renée där med det mörka håret som en sky kring ansiktet. Renée betydde ingenting alls för honom. Hon var bara ett bihang till Simone, och i hans nya Simone-lösa värld fanns hon inte ens som ett dammkorn. Men de log båda mot honom och Simone vinkade åt honom att komma in. Han öppnade grinden, gick de välbekanta stegen uppför trädgårdsgången.

Och han hade inte bestämt sig. Inte än.

KAPITEL 1

Lördag 11 juni 1994
Bryssel

Denise van Espen gick med snabba steg längs Rue des Minimes. Hon var arg, så arg att hon marscherade fram som en furie utan att hejdas av sin snäva kjol och sina höga klackar. Hon måste lugna ner sig, tänkte hon. Eric Janssens var en av hennes bästa kunder. Hon kunde inte komma hem till en av sina bästa kunder och skälla ut honom. Men varför måste han svika dem just i dag? Max, hennes man, borde redan ha varit på väg till dagens auktion i Gent för att göra affärer med pengarna Eric Janssens skulle betala för Fernand Toussaint-tavlan han efter lång tvekan bestämt sig för att köpa. Klockan tio skulle han ha kommit till Max och Denises antikhandel för att avsluta affären. Och så dök han inte upp!

Morgonsolen nådde redan över hustaken. Det såg ut att bli en vacker junidag. Hon hade passerat kvarteren med låga hus och små butiker och vägen började leda uppåt. Till vänster om henne höjde sig Justitiepalatsets tunga massa med sina pelare och stenlejon, mörkt olycksbådande som en spökborg i en skräckfilm. En flock duvor lyfte så nära Denise att de nästan snuddade vid hennes hår.

Hon hade varit hem till Eric Janssens många gånger. Han bodde ensam högst upp i ett hus på Rue Jean Jacob nära Justitiepalatset med hänförande utsikt över Bryssel från takterrassen och

en ännu mer hänförande samling konst och antikviteter inne i lägenheten.

Framme vid huset slog hon in portkoden, gick in och tog hissen upp till sjätte våningen. Hon slätade till håret och räknade till hundra medan hon försökte andas lugnare innan hon ringde på dörren.

Hon hörde signalen inne i lägenheten, men ingen kom och öppnade. Hon ringde på igen och sneglade mot titthålet i dörren. Ingentet hände.

Tänk om Eric Janssens hade fått en hjärtattack och låg hjälplös där inne! Tanken slog henne för första gången. Han hade ju faktiskt varit mycket angelägen om den där tavlan när han väl bestämt sig.

Inte för att Eric Janssens såg ut som en potentiell hjärtpatient. Han var femtionio år, smärt och vältränad. Men, tänkte Denise, han hade faktiskt varit lite olik sig på sista tiden, lite ... konstig? Hon hade först märkt det för två veckor sedan när han ringt och bett henne ta hand om ett par koffertar med gamla kläder som han ville rensa ut från sitt förråd. Han hade verkat ivrig, närmast exalterad.

Hon tog hissen tillbaka till bottenvåningen och ringde på hos Maria Cunhal, en pensionär som bodde i fastighetens gamla portvaktslägenhet och drygade ut pensionen med att städa hos några av hyresgästerna. Hon brukade hjälpa till hos Eric Janssens när han hade bjudningar, och Denise hade träffat henne där.

Maria Cunhal öppnade genast. Hon kände igen Denise och bjöd in henne i köket där morgontidningen låg uppslagen bredvid en kaffekopp och en korg med bröd. Denise förklarade att advokat Janssens inte kommit till ett avtalat möte och att hon började bli orolig för honom.

Maria Cunhal plirade bekymrat på henne genom sina guldbågade läsglasögon.

– Det låter inte bra, sade hon, i går också missade advokaten ett möte som han hade bestämt. Det var en som kom hit och ringde på då också, en så stilig ung man ...

Hon såg drömmande ut. Denise log invärtes. Hon undrade om portugisiskan var medveten om varför så många vackra unga män besökte Eric Janssens lägenhet.

– Nej, inte en av dem, sade Maria Cunhal och såg strängt på Denise som om hon läst hennes tankar, *era sério*, den här, han hade ett allvarligt ärende. Och han var inte så ung, mer som ni, madame. Han skulle komma tillbaka i dag, jag lovade tala om det för advokaten. Men jag har ju inte sett till monsieur Janssens, inte sedan i torsdags kväll. Det är mycket konstigt.

De två kvinnorna såg på varandra.

– Det är nog bäst att vi tittar in till honom, sade Denise. Ni har väl nycklar, madame Cunhal?

Maria Cunhal höll redan på att plocka fram nyckelknippan från en hylla i köksskåpet.

Det första de märkte var lukten. Den slog emot dem så fort de öppnat dörren, en metallisk och kväljande odör som redan innan hon känt igen den fick Denises hjärta att slå snabbare och håret att resa sig på hennes armar. De tassade in i lägenheten och höll sig tätt intill varandra.

Han låg framstupa på golvet i sitt arbetsrum med huvudet vänt mot skrivbordet. Hans bakhuvud var en kladdig, blodig massa och rummet stank som en slaktarbod av blodet som stänkt överallt, på speglarna och bokskåpen och det antika mahognyskrivbordet. Så mycket blod, tänkte Denise, tänk att det finns så

mycket blod i en människa. Hon tog några steg in i rummet. Han kanske inte var död. De måste ju försöka hjälpa honom! Men hon visste att det var för sent. Eric Janssens var död, och flugor surrade redan kring hans kropp. En våg av illamående sköljde över henne och hon högg tag i en stol för att inte svimma. Det kändes som om tiden stannat. Under ett långt, fruset ögonblick tog hennes ögon in allting i rummet – utdragna lådor, öppnade skåp, kullvälta möbler. På det lilla brickbordet i mässing låg en bok uppslagen med ryggen uppåt. Hon kunde läsa de röda bokstäverna i titeln: ”Släkten Thibault”. Skrivbordet var fasansfullt fläckat av blod och hjärnsubstans, men en fyrkantig yta var fri från fläckar som om något lyfts bort därifrån. Bredvid den döda kroppen låg en blodfläckad statyett. Denise kände igen den. Hon hade själv sålt den till Eric Janssens för bara ett halvår sedan, en gracil fransk bronsnymf från sekelskiftet.

Maria Cunhal stod kvar i korridoren, blek men samlad med armarna i kors över bröstet.

– Kom nu, madame van Espen, sade hon, vi måste ringa polisen.

Med en djup suck av lättnad slog sig Denise ner vid sitt arbetsbord i källaren på Rue des Minimes. Polisen hade hållit henne kvar i timmar, frågat ut henne och frågat ut henne igen. Max hade rest till Gent utan Eric Janssens pengar och Laurence, konststudenten som hjälpte dem ibland, hade fått hålla ställningarna i butiken ensam hela dagen. Nu satt Denise och gick igenom föremål från ett dödsbo de just fått in. Men hon hade svårt att hålla tankarna borta från det blodstänkta rummet på Rue Jean Jacob. Hon hade motvilligt följt med poliskommissarien Patrick Anneessens upp till Eric Janssens lägenhet igen för att se om något försvun-

nit därifrån. Men trots att det sett ut som om en tornado gått fram genom rummen verkade allt av värde finnas kvar. Denise kände till varje tavla och varje utsökt föremål i lägenheten och hon var säker på att inget saknades.

– Han måste ha letat efter något, sade hon och betraktade den öppna garderoben i sovrummet, byrålådorna som tömts och sängkläderna som vräkts ner på golvet.

– Kanske det, sade kommissarie Anneessens eftertänksamt, ja, plånboken verkar i alla fall vara försvunnen. Säg, madame, enligt skvallret i Justitiepalatset brukade Eric Janssens ta med sig unga män till lägenheten. Vet ni något om dem, ni som kände honom?

Denise såg argt på Anneessens.

– Ni tänker väl inte snöa in på det, sade hon, snart säger ni väl att det var hans eget fel för att han hade en riskabel livsstil. De var i alla fall inte minderåriga.

– Bli inte arg, sade Anneessens överslätande, jag träffade Eric Janssens ibland i jobbet och hade respekt för honom, han var en skicklig och hederlig jurist. Jag har inga förutfattade åsikter om vad som ligger bakom det här mordet, men det vore dumt att missa det uppenbara.

Denise tittade på klockan. Hon hade missat lunchen och nu var det lika bra att vänta tills Max kom hem så att de kunde äta middag tillsammans. Men hon kände sig dammig och torr i halsen. Hon kanske skulle ta en paus, gå ut och ta något kallt att dricka på ett av kaféerna vid Place du Grand Sablon.

Dörrklockan pinglade. Laurence måste ha glömt att låsa dörren när hon gick fast Denise bett henne göra det. Men i dessa tider kunde man inte sjasa ut en tänkbar kund. Hon tog snabbt av sig bomullshandskarna och lagerrocken som hon använt när hon arbetade.

– Jag kommer, ropade hon samtidigt som hon började gå upp för spiraltrappan av gjutjärn som ledde upp till butiken.

Det var en ung flicka som stod i dörröppningen. På väg upp för trappan såg Denise henne först nedifrån som ett par ben i smala, svarta långbyxor och högklackade, snörda kängor och sedan mångdubblad i helfigur i speglarna som hängde på sidoväggen just där trappan kom upp. Hon hade mörkrött hår, stramt bakåstruket, och var hårt sminkad med mörkt, nästan svart läppstift, ungefär som servitriserna på De Ultieme Hallucinatione på Rue Royale där Denise och Max ätit middag på fredagskvällen.

Denise hade aldrig sett henne förr. Eller hade hon det? Öga mot öga med flickan tyckte hon sig plötsligt se något vagt bekant i hennes ansikte, i de gröna ögonen, i hakans och den svartmålade munns linje.

– Catherine? sade hon frågande och flickan lyste upp.

– Ja, jag är Tatia Poirot, sade hon och sträckte fram handen med ett närmast blygt leende.

Den påmålade utstrålningen av sofistikerad dekadens försvann helt när hon log. En mycket ung flicka med ännu barnsligt runda kinder skymtade fram under sminket. Hur gammal kunde hon vara? Denise räknade efter och kom fram till att hon borde vara sexton år vid det här laget.

Catherine Poirot med smeknamnet Tatia var brorsdotter till Denises bästa vän Martine. Denise hade inte träffat henne på flera år, men hon mindes den lilla rödhåriga flickan som hon mött några gånger tillsammans med sitt tonårssvärmeri Philippe Poirot och hans fru. Hon hade känt för barnet som med forcerad glättighet så uppenbart försökte dölja misstämningen som det katastrofalt dåliga förhållandet mellan föräldrarna spred omkring dem. Denise kom fortfarande ihåg de ängsliga blickar den lilla Tatia för-

stulet gett föräldrarna varje gång samtalet kom in på något som kunde vara minerad mark. Numera bodde hon hos sin mamma och hennes nye man, det visste Denise genom Martine.

– Det var länge sedan, Tatia, sade hon och log tillbaka när hon tog flickans hand, vad för dig hit?

– Jo, det var Martine som sade åt mig att gå hit, sade Tatia ivrigt. Hon trodde att madame van Espen kunde ha gamla kläder, från dödsbon och så menar jag, som jag kunde få köpa, jag använder jättemycket begagnade kläder och en del syr jag om både åt mig själv och andra.

Hon såg förhoppningsfullt på Denise, som tankfullt betraktade den svartklädda gestalten. Tatias midjesmala jacka med sammetsslag satt perfekt, men den tätvävda yllegabardinen såg verkligen ut att ha kommit från ett äldre plagg. Hade flickan själv sytt jackan var hon skicklig. Men hade hon något att erbjuda Tatia? Det hände att Denise och Max tog hand om hela dödsbon, men kläder och textilier gjorde de sig alltid av med så snabbt som möjligt. Jovisst, hon hade koffertarna som hon hämtat hos Eric Janssens. De stod längst in i källaren nu. Denise hade inte ens öppnat dem än. Hon tvekade ett ögonblick, men kläderna hade ju funnits här i ett par veckor redan. De hade inget med mordet att göra, och flickan behövde hur som helst inte få veta varifrån de kom.

– Nere i källaren har jag ett par koffertar som nog kan intressera dig, sade hon till Tatia, du kan få rota igenom dem och ta med dig så mycket du vill. Kom med mig ner så ska jag visa dig!

Tatia följde efter ner i källaren med ett fast grepp om ledstången för att inte halka på de nötta trappstegen i sina högklackade kängor. Hon betraktade Denises slanka rygg som försvann ner i trappan, intresserat som hon alltid studerade människor hon mötte.

Hon tyckte att Denise i sitt blekrosa jumperset och sin pennsmala grå kjol såg ut lite grann som en mörkhårig Grace Kelly. Men den rosa koftan hade ett hål på armbågen, och Denises örhäng-
en var omaka, det var det första Tatia lagt märke till hos henne. Hon kände sig säker på att det var avsiktligt. Alla människor klädde ut sig på något sätt, det var Tatis fasta övertygelse. Redan när hon var liten hade hon förstått att hennes föräldrar bara var utklädda till lyckligt äkta par, att de spelade roller som var ungefär lika verkliga som den prydliga dockfamiljen i hennes dockskåp. Själv var hon utklädd till den person hon skulle vilja vara, någon som var sofistikerad och osårbar och betydligt äldre än den verkliga Catherine Poirot. Denise van Espen var utklädd till sval och prudentlig antikhandlerska, men sade med sitt udda örhänge och sin trasiga kofta att det fanns en annan person bakom fasan-
den, tänkte Tatia.

Nedanför trappan stod ett långt arbetsbord och två stolar, omgivet av packlårar som såg ut att innehålla tavlor och andra konstföremål. En förgylld spegel låg på bordet tillsammans med ett förstoringsglas, en pärm, en skål med vatten och en burk med bomullspinnar.

Denise gick förbi bordet och längre in i källaren, som såg ut att sträcka sig under hela den stora butiken. Längst in skymtade Tatia en garagedörr. Kanske fanns det en annan ingång till källaren från Rue de la Samaritaine på andra sidan kvarteret.

– Det är lite dålig belysning här, sade Denise ursäktande, men om du hittar något intressant kan du ju ta upp det i butiken så att du kan se på det i dagsljus. Jag tror att koffertarna är för tunga för att du och jag ska kunna flytta på dem.

Hon slog upp locken på två gammaldags koffertar som stod nära väggen.

– Varsågod, it's all yours! Jag tänkte gå ut en halvtimme, men du kan stanna här ändå. Eftersom du är du.

Hon log mot Tatia och försvann uppför spiraltrappan.

– Jag låser, ropade hon, men om du tröttnar kan du bara låsa upp dörren inifrån och stänga den efter dig. Ciao!

Tatia hörde dörrklockan pingla när Denise drog igen dörren efter sig. Hon satte sig på huk vid den närmaste kofferten. Den välbekanta lukten av malmedel och gamla kläder slog emot henne. Tatias farmor hade brukat hänga ut de gamla plaggen i sin kläd-kammare för vädring varje vår, men de kläder som låg här hade inte mött sol och frisk luft på många år, kanske decennier.

Tatia lyfte försiktigt upp de översta plaggen och hängde dem över koffertens uppslagna lock. En mörkgrå herröverrock i ett lent material som kändes som kashmir, en kamelhårsulster, en tredelad kritstrecksrandig kostym. De såg alla ut att vara gjorda för en smärt och ganska kortväxt man. Tygerna var underbara, täta, lena och smidiga. Tatia nästan suckade av välbehag när hon kände på sidenfodret i den kritstrecksrandiga västen, marinblått med duvblå ränder. Västen skulle hon kunna använda som den var om hon bara tog in den lite i sidorna och kanske gjorde ett par inprovningar vid bysten. Själva kostymen kunde hon sy om till sin faster Martine.

Martine var en av de viktigaste personerna i Tatias liv, inte minst för att hon funnits kvar som en länk till hennes dyrkade far Philippe när han efter skilsmässan helt försvunnit ur hennes liv under några år. Att föräldrarna skildes hade närmast kommit som en lättnad för Tatia, men hon visste fortfarande inte riktigt varför hon förlorat kontakten med Philippe så länge. Hennes mamma Bernadette och hennes styvfar Bert hade brukat prata om Philippe bara när de trodde att Tatia inte hörde dem och med

viskande tonfall som om han varit döende. Numera visste hon att den mörka hemligheten var att hennes far gillade män. För Tatia, benhårt inriktad på en karriär i modevärlden, hade det avslöjandet inte kommit som någon större chock. Hon tyckte att det var ganska coolt. Ibland när Tatia dagdrömde såg hon för sin inre syn Philippe sittande på hedersplats vid hennes första, givetvis succéartade, modevisning. Det var betydligt svårare att tänka sig Bernadette där, för att inte tala om Bert som såg hennes mode-
drömmar som tonårsgriller som hon borde glömma snarast möjligt. Han tyckte att hon skulle skaffa sig en handelsutbildning och börja arbeta i Demeesters Delikatesser, Berts framgångsrika och expanderande kedja av delikatessbutiker.

Handelsutbildning! Tatia fnös för sig själv vid tanken. Fnysning-
en övergick i en nysning när dammet från de gamla koffertarna kittlade henne i näsan.

Hon lyfte ner den grå överrocken från koffertlocket för att titta närmare på sömnadsarbetet. Den måste nästan vara skraddarsydd. Jo, där fanns ett diskret märke från ett skrädderi i Uccle. Tatis farföräldrar hade bott i Uccle. Hon hängde tillbaka rocken och tittade igenom de övriga plaggen i kofferten. Det mesta verkade komma från samma skrädderi. Nästan allt var sådant hon kunde använda. Denise hade sagt att hon fick ta vad hon ville, men hon hade väl inte menat att hon fick ta allt? Hon måste vänta tills Denise kom tillbaka och fråga.

Dörrklockan pinglade till som om någon ryckt i dörren utan att öppna den. Kunde det vara Denise redan? Nej, hon hade ju nyckel. Det kanske var bäst att se efter vem det var.

Tatia började gå uppför spiraltrappan, men någon instinkt sände ut en gäll larmsignal i hennes nervsystem och fick henne att stanna på halva vägen med häftigt bultande hjärta. Där hon

stod i dunklet såg hon nedre delen av dörren till butiken, och bakom det frostade glaset skymtade hon en gestalt, anonym och skugglik. Dörrhandtaget rörde sig nedåt, långsamt, långsamt. Så hördes plötsligt steg och höga röster på gatan, handtagets rörelse avbröts och skugggestalten försvann från dörren.

Tatias hjärta saktade av och började slå normalt igen. Hon förstod inte vad som tagit åt henne. Det var väl bara en stamkund som hoppats bli insläppt efter stängningsdags. Hon återvände till skatterna i källaren och vände uppmärksamheten mot den andra kofferten. Hon såg genast att den innehöll damkläder. Med en skälvning av upphetsning såg hon lager av matt yllecrêpe, blank satin och grov tweed i färger av puderrosa, buteljgrönt, saffransgult och djupt, nästan svart, bläckblått. Hon lyfte upp det puderrosa plagget och vecklade ut det med en känsla nära andakt. Det var en pärlbroderad aftonklänning, skuren på skrå i typisk trettioårsstil. Inte alls något för henne själv tyvärr, och den skulle inte passa Martine heller. Färgen skulle vara rätt läcker på hennes smultronblonda mamma, men Bernadette var sällan intresserad av Tatias fynd, och klänningen skulle förresten vara för liten för henne. Denise van Espen däremot, det slog henne plötsligt, skulle se fantastisk ut i den. Hon kunde se det framför sig som en bild i en modetidning – Denise med det mörka håret friserat i trettioårsstil, lojt lutad mot en piedestal med ett cigarettmunstycke i handen och antikviteterna i butiken som bakgrund. Hon måste visa klänningen för Denise och erbjuda sig att sy om den så att den passade henne perfekt.

Tatia hängde upp klänningen och lyfte upp nästa plagg, en skotskrutig klänning med korta ärmar och löstagbar vit krage. Den såg ut att passa för en skolflicka snarare än för den sofistikerade vuxna kvinna som burit den puderrosa aftonklänningen. Tyget

var fint, men modellen ganska trist. Inget att titta närmare på.

När hon vek ihop klänningen för att lägga ner den i kofferten igen kände hon att det låg något i den prydligt sydda bröstfickan. Hon kände nyfiket efter och drog ut det.

Det var ett fyrkantigt, svartvitt foto som föreställde två flickor i hennes egen ålder, den ena blond och den andra mörkhårig. Av kläder och frisyrer att döma var det taget på fyrtiotalet. De båda flickorna hade huvudena tätt ihop och log på ett sätt som såg lite överdrivet ut, som om de spexat för fotografen.

Den blonda flickan hade bred, hög panna, rund haka och en tydlig skrattgrop i vänstra kinden. Det fanns något mycket intelligent i hennes klara, ljusa blick, något som fick Tatia att tro att den okända flickan på fotot var en person hon kunnat tycka om.

Men det var något hon bara noterade i förbigående innan hennes blick stannade på den andra flickans ansikte, så chockerande välbekant att Tatia kände håret resa sig i nacken. Hon betraktade den spetsiga hakan, den lite för långa näsan, den fint tecknade korta fåran mellan näsan och den fylliga överläppen, ögonbrynen som lyfte som svalvingar över mandelformade ögon, alla dessa drag som hon studerat så många gånger med missmod eller gillande beroende på vilket humör hon var på.

Det var sitt eget ansikte hon såg på fotot.